

Emma Korlaar, initiatiefnemer 45-minutensamenkomsten in de NGK-kerken:

'Jongeren willen best over het geloof praten, ze verlangen daarbij naar echtheid!'

Emma Korlaar (43) heeft samen met Jan vier zoons tussen de 13 en 19 jaar: „Een jongensgezin, maar wel met een roze randje, zeg ik altijd.” Hun dochtertje Naomi overleed zeventien jaar geleden als pasgeboren baby. „Ze heeft maar een week geleefd, maar ik heb zoveel door haar geleerd. Door haar ben ik geworden zoals ik nu ben: krachtig, geduldig en gedreven.” Haar geloof en vertrouwen in God zijn steeds sterker geworden, ze kan niet anders dan doen wat Hij van haar vraagt. Op dit moment is dat vooral het zorgen voor de jongeren in haar gezin én in de kerk.

• Frieda van de Geest

Binnen de Maranathakerk en ook daarbuiten is Emma tegenwoordig voor veel mensen een bekend gezicht. Vooral onder de jeugd, want ze geeft hen alweer vijf jaar met veel passie catechisatie (onderwijs over Bijbel en kerk). Vorig jaar lanceerde ze iets nieuws in de Maranathakerk: 45-minutensamenkomsten. Dit zijn korte diensten op zondagavond, waarin op een krachtige en persoonlijke manier wordt verteld over leven met God. Vanuit het leven van de spreker en vanuit de Bijbel. Dit concept slaat aan en vanaf volgende week sluiten ook de andere Nederlandse Gereformeerde Kerken uit Bunschoten-Spakenburg aan bij de organisatie.

Emma: „Ik heb gemerkt dat deze 45-minuten-samenkomsten werken, ik geloof echt in dit concept. God wil hiermee iets nieuws aanbieden in ons dorp en Hij gebruikt mij daarbij. Het is aan ons om het aan te pakken. Ik hoop en bid dat dat gebeurt, want ik zie echt dat deze vorm aansluit bij jongeren. En dat wij hen als volwassenen door onze eerlijke verhalen kunnen helpen op weg naar volwassenheid in het geloof.”

Emma heeft ontdekt dat jongeren maar wat graag willen praten met volwassenen. „Ik las in het Nederlands Dagblad over een onderzoek onder jongeren waaruit de roep naar voren kwam: 'Help ons door deze chaotische wereld'. Dat herken ik bij mijn catechisanten. Ik zie hierin een taak en wil me hier graag voor inzetten.”

De drive die Emma voelt om dit voor de jongeren op poten te zetten, komt niet uit de lucht vallen. „Ik moest daarvoor eerst zelf heel diep gaan...”

VERDRIET OM NAOMI

Emma trouwde al jong met Jan en toen ze 23 was, werd ze moeder van Kilian (nu 19). Al vrij snel daarna raakte ze opnieuw zwanger. Tijdens de zwangerschap werd bekend dat de baby, een meisje, een open ruggetje had. „Natuurlijk stond onze wereld op z'n kop. Je bent niet meer onbezorgd zwanger, maar de zwangerschap afbreken was voor ons geen optie. Er worden wel vaker kinderen met een open ruggetje geboren die toch een goed leven krijgen. Met 35 weken moest ik bevallen van Naomi, ze is op 1 mei 2006 geboren. Helaas brachten de artsen ons op 4 mei slecht nieuws. Naomi had teveel afwijkingen, dat ze niet zou kunnen blijven leven. Uiteindelijk is ze op zondagmorgen 7 mei overleden.”

"IK KON NIET ANDERS DAN DE BIJBEL PAKKEN EN DAARIN TE GAAN LEZEN"

Het rouwproces wat dan start, is het moeilijkste dat Emma ooit heeft doorstaan. „Ik wist niet dat verdriet zó diep kon gaan”, vertelt ze. „Ik heb gehuild tot ik geen tranen meer had en heb ervaren dat ik het gemis van Naomi tot in het diepst van mijn ziel moest gaan voelen om door te kunnen

gaan. Het heeft jaren geduurd voor ik een kleine acceptatie kreeg van wat ons is overkomen. Tijdens de spannende en onzekere zwangerschap kon ik niks anders bedenken dan mijn Bijbel te pakken en daarin te gaan lezen. Die basis die ik van thuis uit had meegekregen, blijkt achteraf mijn redding.”

EÉN DAG TEGELIJK

De zorg voor haar zoontje Kilian helpt Emma door de dagen heen. Emma en Jan ervaren de rouw beiden heel verschillend. „Jan moest vooral dingen doen en ik moest het verdriet voelen en erover praten. Als je dat weet van elkaar, helpt dat. We zijn er samen doorheen gekomen, Jan en ik zijn een hecht team. Tegen anderen die in de rouw zijn, deel ik vaak onze ervaringen. Ik geef iedereen die in rouw is altijd de tip: 'Eén dag tegelijk.'”

Voor Emma en Jan breken er tropenjaren aan. Binnen een jaar na de geboorte van Naomi, dient Dylan zich aan in 2007. En na Dylan volgen in 2010 tweelingzoons Milan en Colin. Behalve voor de zorg voor de kinderen en zichzelf, is er weinig tijd voor andere dingen. „Ik ben in de zwangerschap van Naomi gestopt met werken, ik werkte altijd in winkels. Mijn droom was toen om ooit een eigen winkel te hebben. Daarvoor heb ik ook een opleiding gevolgd. Tegenwoordig leid ik geen bedrijf, maar run ik mijn gezin en de kerk, zeg ik weleens voor de grap.”

Carrière maken is totaal niet belangrijk voor Emma. Ook geeft ze niks om luxe en uiterlijkheden. „Doe maar gewoon! Blijf dicht bij de grond, je kunt alleen maar heel hard vallen als je te hoog gaat. Zeker na Naomi ben ik me zo bewust geworden van de kwetsbaarheid van het leven. Het kan van het ene op het andere moment veranderen. Je kunt zomaar uit het niets nieuws krijgen dat alles omgoot.”

Ik merk het ook in de houding naar mijn kinderen. De jongens zijn alle vier totaal anders, ze hebben ook hele

verschillende schoolniveaus. Voor mij maakt het werkelijk niks uit. Ik heb geen eisenpakket voor mijn kinderen. Dat ze goede, eerlijke, betrouwbare mensen mogen zijn is mijn verlangen. Dat kan deze wereld wel gebruiken. Wij proberen te zorgen voor stabiliteit in huis, elk kind mag zijn zoals hij is. Ik ervaar een rust in me en probeer van elke dag te genieten. Juist omdat ik weet dat het ineens anders kan zijn.”

GRAAG DE ECHE PUBERS

Als de kinderen steeds zelfstandiger worden, komt er meer ruimte voor Emma zelf. Ze helpt al jaren mee op de overblijf op school en merkt dat dat haar goed af gaat. Haar eigen kinderen worden groter en Emma praat graag met ze over de dingen die ertoe doen. „In de kerk kwam al jaren een oproep voorbij waarbij catecheten werden gezocht. Steeds viel mijn oog daarop, maar ik zag mezelf dat niet doen, ik ben helemaal geen juf, hoe zou dat moeten. Maar, het bleef knagen. En een jaar of vijf geleden heb ik aangebeld bij dominee Kramer en zei ik: 'Ik heb sterk het gevoel dat ik catechisatie moet gaan geven'. En dat was goed, ik kon beginnen. Op de vraag welke groep ik zou willen, zei ik 'de echte pubers'. Dat leek me wel wat.

Ik wil ze begrijpen en horen wat ze te vertellen hebben. Ik heb er geen moment spijt van gehad. Met sommigen trek ik al jaren op, anderen kom ik nog wel eens tegen: 'Hé Emma!' zeggen ze dan. Jongeren willen praten en gezien worden, ze verlangen naar echtheid.

Zeg wat je doet en doe wat je zegt is een belangrijke regel in de omgang met jongeren. En wees jezelf.”

'ZEG WAT JE DOET EN DOE WAT JE ZEGT IS EEN BELANGRIJKE REGEL IN DE OMGANG MET JONGEREN'

ZOVEEL IDEEËN

Na elke catechisatieles ervaart Emma verwondering als ze naar huis fietst. Ze merkt dat het werk haar op het lijf is geschreven. „Wauw! Hoe kan ik dit? En wat komt mijn Bijbelkennis nu van pas!" Na twee jaar krijgt ze er een groep bij. Ze gaat zelf onderwerpen voorbereiden en duikt steeds weer de Bijbel in om met de vragen van de jongeren aan de slag te gaan. „Ik ben me in de loop van de jaren steeds meer gaan bemoeien met het jeugdbeleid in de kerk. Ik vond dat we soms echt op een verkeerd spoor zaten met onze lesjes. Mijn gebed is dat jongeren hun vertrouwen op God gaan stellen en daarvoor moeten ze Hem eerst leren kennen. Jongeren willen simpelweg weten wat christelijk leven inhoudt, hoe wij dat nou doen. Mijn hoofd ontploft soms van de ideeën. Ik ben alle catechisaties langs gegaan om te polsen wat de jongeren nodig hadden. Uit deze gesprekken ontstond het idee van de 45-minutensamenkomsten in mijn hoofd: op laagdrempelige manier uitleggen wat het leven met God nou betekent in de praktijk van elke dag. Toen ik dit plan dropte bij de jeugd, begonnen ze letterlijk te juichen. Ik stapte naar de kerkenraad met dit idee. Ik heb ontzettend veel gebeden in dit traject. Ik had zo sterk het gevoel dat God dit van me vroeg, ik kon niet anders dan hier gehoor aan geven. De eerste reactie was dat het best brutaal was om Gods woord in 45 minuten te willen stoppen. Maar uiteindelijk kreeg ik groen licht, we mochten drie maanden gaan proefdraaien met dit nieuwe concept. En het werkte. Na evaluatie mochten we doorgaan tot de zomervakantie. En nu gaan we zelfs samenwerken met alle andere NGK-kerken uit het dorp. Binnen no time had ik mensen om me heen verzameld om dit te organiseren."

'IN DE 45-MINUTEN-SAMENKOMSTEN IS TE HOREN WAT LEVEN MET GOD BETEKENT IN DE DAGELIJKSE PRAKTIJK'

Vanuit alle kerken zijn teams gevormd die met elkaar een samenkomst voorbereiden. Hiervoor zijn behalve sprekers, ook mensen nodig die meedenken over de invulling van het thema, praktisch helpen bij collecte of koffieschenken of deelnemen in het beamteam of de muziek. Vooral jongeren worden voor deze taken uitgenodigd, hoewel mensen van alle leeftijden welkom zijn in de samenkomsten.

GETUIGEN VAN GOD

Nieuw dit seizoen is de koppeling met de catechisaties. In veel kerken worden de catechisatiethema's afgestemd

📷 Door het overlijden van dochter Naomi heeft Emma geleerd om steeds meer op God te vertrouwen.

op het onderwerp van de 45-minutensamenkomst, zodat er ook doorde-weeks over doorgepraat kan worden. „Zo kan het dieper in het hart landen en uiteindelijk is dat het belangrijkste. Want makkelijk is het leven niet in deze chaotische wereld. Maar samen met God sta je sterk. Dat heb ik door het verlies van Naomi ervaren.

God laat je niet alleen in al je ellende Hij is erbij en draagt je waar nodig is. En even voor de duidelijkheid, ik mis Naomi nog elke dag, maar de pijn is dragelijker. Ik probeer erop te vertrouwen dat God weet wat het beste voor mij is, al begrijp ik niet waarom sommige dingen moeten gebeuren. Ik ben verwonderd over de weg die God

met mij gaat in mijn leven. Misschien mag ik daarvan nog eens getuigen op het podium in de kerk. Nu eerst in de krant en God laat me vast wel weten of ik nog eens het podium op moet", besluit Emma vol vertrouwen.